

NEW YORK TIMES BESTSELLER

A piúknak, akiket valaha szerettem

NETFLIX

A NETFLIXEN
IS HÖDÍT.

JENNY HAN

A NYÁR, AMIKOR
MEGSZÉPÜLTEM
SZERZŐJÉTŐL

fine
selection

J E N N Y   H A N

*A fiúknak,
akiket
valaha
szerettem*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Susan nővéremnek
Han lányok örökre

SZERETEM MEGŐRIZNI A DOLGOKAT. Nem az olyan fontos dolgok védelméről van szó, mint a bálnák, az emberek vagy a környezet védelme. A csacska dolgokat: az ajándékboltokban kapható porceláncsengettyűket; sütiformákat, amiket soha nem használ az ember, mert ki akar láb formájú sütit enni; hajszalagokat; szerelmes leveleket. S mind közül talán a szerelmes levelek a legbecsebbek számomra.

Egy pávakék kalapdobozban tartom őket, amit még anya vett nekem az egyik belvárosi régiségboltban. Nem olyan levelekről van szó, amiket én kaptam; olyan egy sincs köztük. Ezeket mind én írtam. Minden egyes fiúnak, akit valaha szerettem – összesen ötnek.

Írás közben egy csöppet sem fogom vissza magam. Úgy fogalmazok, mintha az illető soha nem olvasná el. Merthogy nem is olvasa. Minden egyes titkos gondolatomat, észrevételemet, mindent, amit elraktároztam magamban, belesűríttem egy levélbe. Amikor megírtam, lezárom, megcímezem, majd elteszem a pávakék kalapdobozba.

Ezek nem szerelmes levelek a szó legszorosabb értelmében. Akkor íródnak, amikor már nem akarok többé szerelmes lenni.

Búcsúlevelek. Mert miután megírtam őket, nem kínoz többé a mindent felemésztő szerelem. Onnantól fogva úgy tudom megenni reggel a gabonapelyhemet, hogy közben nem azon jár az eszem, vajon ő is banánnal szereti-e a Cheerioست. Úgy énekelem a szerelmes dalokat, hogy már nem neki énekelem. Ha a szerelem olyan, mint a megszállottság, a leveleim olyanok, mint az ördögűzés. Megszabadítanak. Legalábbis az lenne a dolguk.

1.

JOSH MARGOT BARÁTJA, de szerintem az egész családom szerelmes belé. Nehéz megmondani, ki a legszerelmesebb. Mert mielőtt Margot barátja lett volna, egyszerűen csak Josh volt. Állandóan nálunk lógott. Azt mondom, állandóan, de azért ez így nem igaz. Öt éve költözött a szomszédba, de mintha mindig itt lett volna.

Apám szereti Josht, mert fiú, és apám kizárólag lányokkal van körülveve. Ez így igaz – egész álló nap nők között van. Nőgyógyász, ráadásul három lány apja, úgyhogy csak és kizárólag lányok, nők és asszonyok veszik körül. Azért is kedveli Josht, mert Josh szereti a képregényeket, és együtt járnak horgászni. Apám minket is megpróbált egyszer rávenni, de én sírva fakadtam, amikor sáros lett a cipőm, Margot sírva fakadt, amikor vizes lett a könyve, és Kitty folyamatosan sírt, mert igazából még nagyon kicsi volt.

Kitty azért szereti Josht, mert kártyázik vele, és soha nem unja el. Vagy legalábbis úgy tesz. Különböző téteket találnak ki: ha ezt a partit én nyerem, neked kell mogyoróvajás szendvicset készítened stb. Kitty ilyen. Persze soha nincs otthon mogyoróvaj, és Josh ilyenkor azt mondja: ez így nem jó, találj ki valami mást! De aztán Kitty addig szekálja, hogy Josh végül kiszalad, és vesz a boltban, mert ő már csak ilyen.

Ha meg kellene határoznom, Margot miért is szereti őt, talán azt mondanám, azért, mert mind szeretjük.

A nappaliban vagyunk mindannyian. Kitty kutyaképeket ragaszt egy hatalmas kartonlapra. Minden tele van papírfecnikkel. Azt mormolja maga elé: „Ha apa megkérdi, mit szeretnék karácsonyra, én csak annyit fogok mondani, válasszon egyet ezek közül a kutyusok közül, és mindig jó leszek.”

Margot és Josh a kanapén ül, én a padlón hasalok, és tévét nézek. Josh készített egy hatalmas tál pattogatott kukoricát, és én átadom magam az élvezetnek – marékszámra tömöm az arcomba.

Parfümreklám következik: egy lány lenge orchideaszínű ruhában szaladgál Párizs utcáin. Mit nem adnék azért, ha én lehetnék az a lány a lenge ruhában – Párizsban, tavasszal! Olyan hirtelen ülök fel, hogy félrenyelem a kukoricát. Köhécselek.

– Margot, a tavaszi szünetben találkozunk Párizsban! – lelkesedem.

Rögtön el is képzelem magam, ahogy egyik kezemben egy piztáciás macaronnal, a másikban egy szem eperrel firgek-forgok a lenge ruhámban.

Margot-nak felcsillan a szeme.

– Szerinted apa elengedne?

– Persze! Művelődni megyek. El kell engednie!

Viszont az is igaz, hogy még soha nem repültem egyedül. Sőt, még az országot sem hagytam el egyedül. Margot vajon kijönne elé a reptérre, vagy nekem kellene odatalálnom a hostelhez?

Joshnak biztosan feltűnik az arcomra kiült hirtelen aggodalom, mert egy újabb ötlettel áll elő:

– Ne izgulj! Biztosan elenged, ha én is megyek.

Felélénkülök.

– Ez az! Hostelekben lakhatunk, és egész nap süteményeket és sajtokat ehetünk!

– Megnézhetnénk Jim Morrison sírját! – lelkesedik Josh.
– Elmehetnénk egy parfümériába, és elkészíttethetnénk a saját, személyre szóló parfümünket! – tapsikolok, de Josh felhördül.
– Abban biztos vagyok, hogy az annyiba kerülne, mint egy hét a hostelben – jelenti ki, miközben gyengéden oldalba böki Margot-t.
– A húgod nagyzási mániában szenved.
– Ő hármunk közül a legpuccosabb – helyesel Margot.
– És én? – nyafog Kitty.
– Te? – csúfolódom. – Te vagy a *legkevésbé* puccos Song lány. Könyörögnöm kell, hogy este moss lábat, a zuhanyzásról nem is beszélve.
Kitty arca megnyúlik és kivörösödik.
– Nem arról beszélek, te dodó kacsza! Párizsról!
Fölényesen leintem.
– Te túl kicsi vagy még a hostelhez!
Kitty odamászik Margot-hoz, és belekuporodik az ölébe. Kिलencéves, ami ugye már nem igazán ölbe ülős kor.
– Margot, ugye te megengeded?
– Lehetne családi vakáció! – javasolja Margot, és puszit nyom Kitty arcára. – Mind eljöhettétek: te, Lara Jean és apa.
A homlokomat ráncolom. Hát én nem ilyen párizsi utat képzeltem el. Kitty feje felett Josh azt tárogja: *Majd később megbeszéljük*, mire én óvatos okét mutatok.

Aznap késő este, amikor Josh már rég hazament, Kitty és apánk alszik, mi ketten a konyhában vagyunk. Margot az asztalnál ül a laptopja előtt, én mellette. Süteményeket formázok, és megforgatom őket fahéjban és cukorban. Kitty kedvenc sütiijével próbálok újra a kegyeibe férközni. Amikor bementem hozzá jó éjt kívánni, elfordult, és nem szólt hozzám, mert meg van győződve róla,

hogy én leszek a párizsi útja kerékkötője. Azt találtam ki, hogy a sütitket a párnája mellé teszem egy tányéron, és a friss illatukra fog ébredni.

Margot még a szokásosnál is szótlanabb, majd egyszer csak, hirtelen felpillant a képernyőből.

– Ma este szakítottam Joshsal. Vacsora után.

A süteménymassza kiesik a kezemből, bele a cukorba.

– Szerintem épp itt volt az ideje – teszi hozzá. A szeme nincs kipirosodva, tehát nem hiszem, hogy sírt volna. A hangja nyugodt és kimért. Ránézésre mindenki azt hinné, rendben van. Mivel Margot mindig rendben van, még akkor is, amikor nincs.

– Nem értem, miért kellett szakítanotok – szólalok meg végre. – Csak mert főiskolára mész, még nem kell szakítani.

– Lara Jean, Skóciába megyek, nem ide a szomszédba. A Saint Andrews csaknem négyezer mérföldre van innen. – Megigazítja a szemüvegét. – Mi értelme lenne?

Képtelen vagyok elhinni, hogy képes ilyet mondani.

– Az az értelme, hogy Joshról van szó. Joshról, aki jobban szeret téged, mint ahogy fiú lányt valaha is szeretett!

Margot felhúzza a szemöldökét. Úgy gondolja, túldramatizálom a helyzetet, pedig nem. Ez az igazság – ennyire szereti Josh Margot-t. Még csak rá se nézne más lányra.

– Tudod, mit mondott egyszer nekem anya? – kérdezi hirtelen.

– Mit? – Egy pillanatra teljesen elfeledkezem Joshról. Mert mindegy, hogy mi zajlik az életemben – hogy Margot-val veszekedünk éppen, vagy majdnem elüt egy autó –, ha anyáról van szó, megállok, hogy meghallgassam. Tudni szeretnék minden apró részletet, minden emléket, ami Margot-ban felmerül, és amit én is őrizni akarok. Kittynél azért jobban állok. Kittynek egyetlen olyan

emléke sincs anyáról, ami ne tőlünk származna. Annyi történetet meséltünk neki és annyiszor, hogy most már olyanok, mintha az ő emlékei lennének: „Emlékszem, amikor...” – kezd bele időnként. És úgy mondja el a történetet, mint aki tényleg ott volt, s nem csupán kisbabaként élte át.

– Azt mondta, hogy ha lehet, úgy menjek főiskolára, hogy közben ne legyen barátom. Hogy nem szeretné, ha állandóan a telefonban zokognék a szerelmemmel, és mindenre nemet kellene mondanom, amire egyébként igent mondanék.

Szerintem Margot-nak Skócia az, amire igent mondott. Szórazottan a számba dobok egy marék tésztát.

– Nem szabad nyers lisztet enned! – szól rám.

Mintha meg se hallanám.

– Josh soha nem tartana vissza semmitől. Nem olyan. Nem emlékszel? Amikor a fejedbe vetted, hogy indulsz a diákönkormányzati választáson, ő lett a kampányfőnököd. Ő a leglelkesebb híved!

Erre Margot szája legörbül. Felállok, és hátulról átölelem. A karomra hajtja a fejét, és rám mosolyog.

– Jól vagyok – mondja, de nincs jól, tudom, hogy nincs.

Margot megrázza a fejét.

– Ennyi volt, Lara Jean.

Elengedem. Becsukja a laptopot.

– Mikorra lesz kész a süti? Éhes vagyok.

Rápillantok a hűtő tetején álló konyhai órára.

– Még négy perc. – Majd visszaülök. – Nem érdekel, mit mondasz, Margot. Szerintem nem ennyi volt. Túlságosan szereted.

Megcsóválja a fejét.

– Lara Jean – kezdi azon a türelmes Margot-hangján, mintha kislány lennék, ő meg egy negyvenkét éves bölcs öregasszony.

Egy kevés sütitésztát meglengetek az orra előtt. Habozik, majd kinyitja a száját. Úgy teszem bele, mintha egy kisbabát etetnék.

– Meglátod, te és Josh még együtt lesztek egy szép napon.

Rögtön, ahogy kimondom, tudom, hogy nem igaz. Margot nem az a fajta lány, aki szakít valakivel, aztán csak úgy újra összejön vele. Ha már egyszer eldöntötte, az úgy is lesz. Semmi mellébeszélés, semmi megbánás. Ahogy mondta: ennyi volt, és kész.

Bárcsak olyan lennék, mint Margot! (Erre már olyan nagyon, de nagyon sokszor gondoltam.) Mert néha olyan érzésem támad, hogy én még semmire nem vagyok kész.

Később, miután elmosogattam és a sütitet tányéron Kitty párnájára tettem, a szobámba megyek. Nem kapcsolok villanyt. Az ablakhoz lépek. Josh szobájában még mindig ég a villany.

2.

MÁSNAP REGGEL, miközben Margot kávéfőz, én meg gabonapelyhet öntök egy tálba, kimondom mindazt, amin már hajnal óta gondolkodom.

– Azt azért tudnod kell, hogy apa és Kitty nagyon el lesz keseredve.

Amikor az imént Kittyvel fogat mostunk, nagy kísértést éreztem, hogy kikotyogjam neki, de Kitty még mindig dühös rám a tegnapi este miatt, úgyhogy inkább nem szóltam egy szót sem. Még a sütiről sem tett említést, pedig tudom, hogy megette, mert csak morzsák maradtak a tányéron.

Margot mélyet sóhajt.

– Szóval miattad, apa és Kitty miatt kellene Joshsal maradnom?

– Nem, csak úgy mondom.

– Nem mintha olyan sokszor átjönne hozzátok, miután elutaztam.

Roszzalló képet vágok. Ez eszembe sem jutott, mármint hogy Josh nem jönne át többé hozzánk csak azért, mert Margot elmegy. Már sokkal korábban idejárt, hogy Margot-val összejöttek volna, tehát nem igazán látom, miért lenne az másképp.

– Lehet, hogy átjönne – mondom ki hangosan. – Nagyon szereti Kittyt.

Margot beindítja a kávéfőző gépet. Feszülten figyelek, mert eddig mindig Margot főzött kávé, én soha, és most, hogy elmegy

(már csak hat napunk maradt), jobb, ha megtanulom. Háttal áll nekem.

– Talán nem is említem nekik – mondja.

– Hát, szerintem rá fognak jönni, ha nincs ott a reptéren, Gogo – vágom rá. Margot-t csak én hívom Gogónak. – Hány pohár vizet tettél bele? És hány kanál kávét?

– Majd leírom neked – nyugtat meg. – A füzetbe.

A hűtő tetején van egy füzet, természetesen Margot javaslatára. Abba írunk fel minden fontos számot, apa munkabeosztását, Kitty iskolabuszának menetrendjét.

– Kérlek, ne felejtssd el megadni az új tisztító számát! – figyelmeztetem.

– Már megtettem. – Margot egyenletesen vékony banánkarikákat vág a gabonapehely tetejére. – És Josh különben sem jönne ki velünk a reptérre. Tudod, mit gondolok a szomorú elválásról.

Margot amolyan *Fúj, azok az érzelmek!* arcot vág.

Tudom.

Amikor Margot úgy döntött, hogy Skóciába megy főiskolára, árulásnak éreztem. Még ha tisztában is voltam vele, hogy egyszer ennek is eljön majd az ideje, és biztosan távol kerül tőlünk. Természetes, hogy Skóciát választotta és az antropológiát, hiszen ő Margot, az a fajta lány, aki tele van térképekkel, útikönyvekkel és tervekkel. Persze hogy elmegy egy szép napon.

Még mindig haragszom rá, de már nem annyira. Nyilvánvalóan tudom, hogy nem az ő hibája. Mégis annyira messze lesz, pedig megbeszéltük, hogy a Song lányok – Margot, az elsőszülött, én, a középső, és Kitty, a legkisebb – mindig együtt maradnak. Kitty a születési anyakönyvi kivonatában Katherine néven szerepel,

nekünk mégis Kitty. Van, hogy Kittennek hívjuk, ahogy a születésekor elneveztem – olyan volt, mint egy csupasz, vézna kiscica.

Mi vagyunk a három Song lány. Régen négyen voltunk. Anyámmal, Eve Songgal együtt. Apának Evie, nekünk anya, mindenki másnak Eve. Song (volt) anyám vezetéknéve. A mi vezetéknévünk Covey, mégis Song lányoknak hívjuk magunkat, mivel anyám mindig azt mondta, hogy egész életében Song lány marad, és Margot erre azt felelte, akkor mi is azok leszünk. Mindhármunknak Song a középső neve, és különben is sokkal inkább Songnak, mint Covey-nak nézünk ki – azaz inkább koreainak, mint fehérnek. Legalábbis Margot és én. Kitty inkább apánkra ütött: világosbarna haja van. Azt mondják, leginkább én hasonlítok anyára, de szerintem meg Margot, a magas arccsontjával és a sötét szemével. Majdnem hat éve már. Időnként olyan érzésem van, mintha tegnap lett volna, hogy anyánk itt ült közöttünk, időnként pedig mintha soha meg sem történt volna, mintha csak álmodtuk volna az egészet.

Aznap reggel felmosta a padlót. Minden ragyogott a házban; friss citromillat terjengett a levegőben. Megszólalt a telefon a konyhában, anyám sietett, hogy felvegye, és megcsúszott. Beütötte a fejét, elvesztette az eszméletét, de amikor magához tért, semmi baja nem volt. Állítólag tökéletesen magánál volt. Kicsit később azonban fejfájásra panaszkodott, lepihent a kanapéra, és nem ébredt fel többé.

Margot találta meg. Tizenkét éves volt akkor. Mindent elrendezett: felhívta a mentőket, felhívta apát, és megkért, hogy vigyázzak Kittyre, aki még csak hároméves volt. Bekapcsoltam a tévét a játszószoobában, és leültem mellé. Mást nem tettem. Fogalmam sincs, mi lett volna velem, ha Margot nincs ott. Bár csak két évvel idősebb nálam, mindenkinél többre tartom.

Amikor a felnőttek meghallják, hogy apám egyedül neveli a három lányát, bámulattal tekintenek rá: *Vajon hogy csinálja? Hogy képes mindent egymaga elrendezni?* A kulcs: Margot. Az elejétől fogva ő szervezte meg az életünket – szépen, fegyelmezetten kijelölt, beosztott és elrendezett mindent.

Margot jó lány, és szerintem Kittyvel őt tartjuk a példaképünknek. Soha nem hazudtam, ittam vagy dohányoztam, de még barátom sem volt eddig. Apát mindig azzal húzzuk, milyen szerencsés, hogy ilyen jó lányai vannak, de az igazság az, hogy mi vagyunk szerencsések. Tényleg jó apánk van. Aki valóban igyekszik. Nem mindig ért meg minket, de megpróbálja, és ez a fontos. Nekünk, a három Song lánynak van egy ki nem mondott megállapodása: lehetőleg könnyítsük meg apa életét. S bár nem beszélünk róla, megint csak Margot az, aki olyan sokszor ránk szól: „Csitt! Apa lepihent, mielőtt vissza kell mennie a kórházba” vagy „Ne zavard ezzel apát; oldd meg magad!”

Megkérdeztem Margot-tól, szerinte milyen életünk lenne, ha anya nem hal meg. Hogy vajon több időt töltenénk-e a család koreai ágával, és nem csupán hálaadásakor és szilveszterkor találkoznánk? Vagy...

Margot szerint semmi értelme ezen tűnődni. A mi életünkben ennek kellett történnie; haszontalan dolog azt kérdezgetni: mi lenne, ha. Erre senki sem tudja a választ. Igyekszem, mégis nagyon nehéz elfogadni ezt a hozzáállást. Én állandóan azon merengek: mi lenne, ha – olyan utakat képzelek el, amiken még nem járt senki.

Apa és Kitty épp akkor jön le a lépcsőn, amikor Margot kitölti apa kávéját, én pedig tejet öntök Kitty gabonapelyhére. Elé teszem,

de elfordítja a fejét, és kivesz egy joghurtot a hűtőből. Beviszi a nappaliba, és leül a tévé elé. Szóval még mindig haragszik rám.

– Ma benézek a Costcoba, úgyhogy ha kell nektek valami, lányok, írójátok össze! – jelenti be apa, és nagyot kortyol a kávéjából.

– Vacsorára hozok néhány szelet húst, amit kisüthetünk. Joshsal is számoljak?

Hirtelen Margot felé fordulok. Szólásra nyitja a száját, majd becsukja.

– Nem, csak négyünkkel számolj, apa – mondja végül.

Rosszalló pillantást vetek felé, de mintha észre sem venné. Nem hiszem, hogy Margot valaha is meggondolta volna magát az utolsó pillanatban, de a szív kérdéseiben lehetetlen megjósolni, ki hogyan fog, vagy nem fog viselkedni.

3.

A NYÁR UTOLSÓ NAPJAIT és a Margot-val töltött utolsó napokat élvezzük. Mindent összevetve talán nem is olyan rossz, hogy szakított Joshsal, így többet lehetünk együtt mi, testvérek. Biztos vagyok benne, hogy erre is gondolt. Ez is a terv része volt.

Az utcánkon hajtunk éppen végig, amikor észrevesszük a kocogó Josht. Múlt évben csatlakozott egy futócsapathoz, úgyhogy sokat edz. Kitty a nevét kiáltja, de fel van húzva az ablak, és különben sincs értelme – Josh úgy tesz, mintha nem hallaná.

– Fordulj vissza! – sürgeti Kitty Margot-t. – Lehet, hogy velünk akar jönni.

– Ma „Song-lányos” nap van – szólok rá.

Egész délelőtt vásárolgatunk, mindent megveszünk még az utolsó pillanatban, ami a repülőútra kell: Honey Nut Chex mixet, dezodort és hajgumikat. Hagyjuk, hogy Kitty tolja a bevásárlókoscsit – jól nekifut, aztán felugrik rá, mintha harci szekéren állna. Margot csak néhányszor engedti, majd leállítja, hogy ne zavarja a többi vásárlót.

Nemsokára hazamegyünk. Ebédre szőlős csirkesalátát készítünk, és hamarosan indulni kell Kitty úszóversenyére. Egy piknikkosárba sajtos-sonkás szendvicseket pakolunk, meg gyümölcssalátát, és elhozzuk Margot laptopját, hogy legyen min filmet nézni, mivel a versenyek későig elhúzódhatnak. Készítünk egy táblát *Hajrá Kitty!*

felirattal, amire még egy kiskutyát is rajzolok. Apa végül lemarad a versenyről, mert épp egy szülést kell levezetnie, ami igazán elsőrendű kifogás. (Az újszülött kislány, aki a nagymamája után a Patricia Rose nevet kapja. Apa mindig utánanézi a babák nevének, mert rögtön ez az első kérdésem, amikor egy szülés után hazajön.)

Kitty annyira boldog, miután két első és egy második helyet nyert, hogy elfelejti megkérdezni, hol van Josh, amíg el nem indulunk hazafelé. Hátul ül, a törülköző turbánként tornyosul a fején, az érmek a nyakában, amikor egyszer csak előrehajol.

– Hé! Josh miért nem jött el a versenyemre? – tudakolja.

Látom, hogy Margot habozik, úgyszólván gyorsan válaszolok helyette. Talán ez az egyetlen, amiben jobb vagyok nála: a hazugság.

– Ma este dolgoznia kellett a könyvesboltban. Bár nagyon szeretett volna jönni.

Margot megragadja a kezem, és jó erősen megszorítja.

Kitty lebiggyeszi a száját.

– Ez volt az utolsó verseny. Megígérte, hogy eljön.

– Az utolsó pillanatban derült ki, hogy nem tud elszabadulni, mert az egyik munkatársának váratlanul el kellett mennie.

Kitty nem örül, de azért elfogadja. Bár még kicsi, azt megérti, ha váratlan helyzetek adódnak.

– Együnk fagyit! – javasolja Margot.

Kitty arca felvidul, és rögtön el is felejt a váratlan helyzetet.

– Igen! – ujjong. – Én tölcsérest kérek! Lehet kétgombócos? Csokis mentát és mogyorós grillázst. Nem! Szivárvány sörbetet és dupla csokit. Nem, inkább...

Hátrafordulok.

– Két gombóc tölcsérben túl sok neked. Inkább kehelybe kérd!
– javaslom.

– Nem sok! Ma nem. *Farkaséhes* vagyok!

– Na jó, de az egészség meg kell enned! – rázom felé fenyegetően az ujjamat, amitől kacagni kezd, és grimaszokat vág. Ami engem illet, én a szokásosat kérem: meggyes csokoládét édes tölcsérben.

Margot begördül a drive-inbe, és amíg a sorunkra várunk, megjegyzem:

– Fogadok, hogy Skóciában nincs fagyi.

– Valószínűleg nincs – bólint.

– Akkor hálaadásig nem eszel több fagyit.

– Karácsonyig – javít ki. – A hálaadás túl rövid ahhoz, hogy hazarepüljek, nem emlékszel?

– A hálaadás nagy szívás lesz – biggyeszi le az ajkát Kitty.

Hallgatok. Még soha nem ünnepeltünk Margot nélkül. Mindig ő készíti el a pulykát, a sült brokkolit és a hagymakrémet. Az én feladatomban a pite (sütőtökös és pekándiós) és a krumplipüré. Kittyé a kóstolás és az asztalterítés. Fogalmam nincs, hogy kell pulykát sütni. Mindkét nagymamánk eljön, és Nanának, apa anyukájának Margot a kedvence. Szerinte Kitty fárasztó, én meg álmodozó vagyok.

Hirtelen elfog a pánik, alig kapok levegőt, és már egyáltalán nem villanyoz fel a meggyes csokoládé fagyi. Nem tudom elképzelni a hálaadást Margot nélkül. De még a jövő hétfőt sem. Tudom, hogy a legtöbb lánytestvér nem jön ki jól egymással, én mégis a világon mindenkinél közelebb érzem magam Margot-hoz. Hogyan leszünk Song lányok nélküle?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

4.

A LEGRÉGIBB BARÁTNŐMET CHRISNEK HÍVJÁK. Dohányzik, olyan fiúkkal jön össze, akiket alig ismer, és már kétszer felüggesztették az iskolában. Egyszer még a bíróságra is beidézték iskolakerülés miatt. Amíg velem nem találkoztam, azt sem tudtam, mi az az iskolakerülés – amikor annyit lógsz a suliból, hogy összetűzésbe kerülsz a törvénnyel.

Teljesen biztos vagyok benne, hogy ha most találkoznánk, nem lennénk barátok. Egyáltalán semmiben nem hasonlítunk egymásra. De régen nem így volt. Hatodikban Chris hozzám hasonlóan szeretett rajzolni, szeretett nálunk aludni, és egész éjjel John Huges-filmeket nézni. Nyolcadikban viszont mindig kiosont tőlünk, amikor apám elaludt, és olyan fiúkkal találkozott, akikkel a bevásárlóközpontban ismerkedett meg. Általában még az előtt hazahozták, hogy kivilágosodott. Sokszor egész éjjel virrasztottam, attól rettegvem, hogy nem ér haza, mielőtt apám felébred. Mindamellet soha nem történt ilyesmi.

Chris nem az a fajta barátnő, akit minden este felhív az ember telefonon, vagy akivel mindennap együtt ebédel. Olyan, mint egy kóbor macska, úgy jön és megy, ahogy a kedve tartja. Nem kötődik egyetlen helyhez vagy emberhez sem. Van olyan, hogy napokig nem látom, majd az éjszaka közepén kopogtatnak a szobám ablakán, és Chris az, a magnóliafán kuporogva. Miatta tartom